

THE GILLETTE MARRIAGE

FERDINANDO FREGA

Ο ΓΑΜΟΣ GILLETTE

THE FAMILY · 16

Ο γάμος

Όταν περπατούσε, παρότι ήταν άντρας, έβλεπες ακόμη την κομπώτητα και τη στάση του αξιωματικού του Στρατού που υπήρξε κάποτε, αλλά και την αγωγή που είχε λάβει στο οικοτροφείο, όπου ίσχυε ένας κανόνας: μίλα λίγο και άκου τα πάντα.

Ήταν είκοσι επτά χρονών εκείνον τον Οκτώβριο του 1962, όταν την είδε να μπαίνει στο καπνοπωλείο όπου δούλευε και μαγεύτηκε αμέσως.

Ψηλή, εντυπωσιακή, με αναμφισβήτητα νότια εμφάνιση, με εκείνο το σκανταλιάρικο βλέμμα που μόνο οι γυναίκες ξέρουν να ρίχνουν. Ήταν όμως μόλις δεκαέξι χρονών. Τη λέγανε Γιωνάνα, αλλά για όλους στην οικογένεια ήταν πάντα η Gianna.

Ρώτησε αμέσως τον πελάτη γι' αυτήν: ποια ήταν, ποια η οικογένειά της, από πού ερχόταν. Λίγη σημασία έδωσε στην ηλικία της. Εκείνα τα χρόνια, αυτό το είδος γάμου το ευλογούσαν τρεις φορές: οι οικογένειες, η Εκκλησία και η κοινωνία. Παρουσιαζόταν ως τρόπος να αποκατασταθούν οι κόρες, στην πραγματικότητα όμως αποκαθίσταντο μόνο οι γιοι.

Ο πατέρας της δούλευε στους σιδηροδρόμους. Η μητέρα της είχε ένα αξιοσέβαστο ραφείο στην πόλη, με μοδίστρες, και έραβε ρούχα για επιφανείς οικογένειες που απαιτούσαν δουλειά υψηλού επιπέδου και την πλήρωναν γενναιόδωρα.

Η Gianna είχε και μια άλλη αδελφή, τη Francesca, σχεδόν δύο χρόνια μεγαλύτερη. Ισορροπημένη και ήρεμη, χάρισμα που έχει ακόμη και σήμερα.

Μόλις ολοκληρώθηκε η εικόνα, ο πατέρας μου ζήτησε από τον πελάτη να τον συστήσει σε εκείνη την οικογένεια. Ήθελε τη μητέρα μου για γυναίκα του. Ήθελε να την παντρευτεί. Την ήθελε.

Κι έτσι, τον Απρίλιο του 1963, παντρεύτηκαν.

Όποτε εκθείαζε τις αρετές της γυναίκας του στη μητέρα της, εκείνη χαμογελούσε και έλεγε ότι δεν ήταν αλήθεια, γιατί η Gianna ήταν καλή ηθοποιός που δεν ζητούσε ποτέ την άδεια. Απλώς έπαιρνε ό,τι ήθελε.

Ο πατέρας μου χρειάστηκε λιγότερο από τρεις μήνες για να καταλάβει ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να διαμορφώσει εκείνο το κορίτσι ούτε να το πλάσει όπως το φανταζόταν. Ήταν απλώς μια γυναίκα με ξεκάθαρες ιδέες, και δεν άργησε να του το ξεκαθαρίσει κι εκείνου.

Μια μέρα τη χαστούκισε. Ήταν μια συμπεριφορά που η εποχή αναγνώριζε ως δικαίωμα του άντρα μέσα στην οικογένεια.

Εκείνη όμως δεν έχασε την ψυχραιμία της.

Βγήκε και πήγε σε ένα μαχαιράδικο, όπου αγόρασε έναν μπαλτά και ένα χασαπομάχαιρο.

Γύρισε σπίτι, κοίταξε τον πατέρα μου και είπε:

«Αν το ξαναδοκιμάσεις ποτέ, θα έρθω μέσα στη νύχτα και θα σε σκοτώσω».

Στη φωνή της δεν υπήρχε ούτε δράμα ούτε δισταγμός. Μόνο βεβαιότητα.

Η βεβαιότητα ότι θα το έκανε.

Για δεκαπέντε μέρες κοιμόταν μέσα στο σπίτι κλειδωμένος σε χωριστό δωμάτιο και έβγαινε μόνο όταν ήταν σίγουρος ότι ο κίνδυνος είχε περάσει.

Και έμεινε το μοναδικό προηγούμενο.

Μετακόμισαν στην Κοσέντσα, τριακόσια χιλιόμετρα από το Reggio Calabria.

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε αυτοκινητόδρομος, και το ταξίδι κρατούσε σχεδόν έξι ώρες, από επαρχιακούς δρόμους και μέσα από ατελείωτη κίνηση στις μικρές πόλεις.

Δύο βλέμματα.

Λιγότερο από τρία λεπτά.

Αυτό αρκούσε για να κριθεί ένα μέλλον, μέσα σε μια αγάπη που θα κρατούσε σωματικά εξήντα δύο χρόνια, αλλά θα έμενε αιώνια σε όσα έκαναν και μέσα μας, στα παιδιά τους.

Κοσέντσα – 1963

Νοίκιασαν ένα σπίτι στο Corso Italia, σε κεντρική περιοχή της πόλης, με πολλά μαγαζιά και καλή συγκοινωνία. Όταν όμως τελείωσε ο μήνας του μέλιτος, η επιστροφή στην καθημερινή ζωή ήταν ένα στάδιο που κανείς δεν γνώριζε.

Κάθε Δευτέρα ο πατέρας μου έφευγε από το σπίτι στις δύο τα ξημερώματα για να βρίσκεται στις οκτώ έξω από ένα μαγαζί, στον πρώτο του πελάτη. Οδηγούσε τριακόσια χιλιόμετρα και ύστερα, μέσα στην εβδομάδα, μέρα με τη μέρα, δούλευε όλο και πιο κοντά στο σπίτι, ώσπου το ξανάβρισκε την Παρασκευή το βράδυ.

Στο μεταξύ, η μητέρα μου είχε την τύχη να γνωρίσει τη Nora Formisano, που έμενε ακριβώς απέναντι από το σπίτι της, και οι δυο τους έγιναν φίλες.

Η Nora ήταν συνομήλικη της μητέρας της και έγινε για εκείνη σαν μητέρα.

Καταγόταν από αριστοκρατική ναπολιτάνικη οικογένεια και ήταν παντρεμένη με έναν ανώτερο υπάλληλο του υπουργείου Εσωτερικών που υπηρετούσε στην περιοχή. Είχε επίσης τρία παιδιά, λίγο μόνο μικρότερα από τη μητέρα μου.

Σε εκείνη εξομολογήθηκε ένα πρωί η μητέρα μου ότι είχε μια παράξενη καθυστέρηση στον κύκλο της. Ήταν πάντα κανονική.

Όταν την άκουσε να εξηγεί ότι δεν καταλάβαινε γιατί ένιωθε συνεχώς την ανάγκη να ουρήσει, η Nora την αγκάλιασε και της είπε:

«Κόρη μου, είσαι έγκυος».

Όταν ο πατέρας μου γύρισε σπίτι, αποφάσισε να μην πει τίποτα.

Ήθελε να δει την αντίδρασή του, αλλά περίμενε το Πάσχα για να του το πει.

Κι έτσι έκανε.

Του έδωσε το πασχαλινό του αυγό και είπε:

«Είμαι έγκυος. Πρέπει να μετακομίσουμε στο Reggio Calabria. Δεν θέλω να γεννηθεί εδώ το παιδί μου. Θέλω την οικογένειά μου δίπλα μου».

Η μετάθεση δεν ήταν τόσο απλή.

Χρειαζόταν έγκριση της εταιρείας για υπηρεσιακούς λόγους και μπορούσε να γίνει μόνο μετά.

Ο πατέρας μου νόμιζε ότι μπορούσε να κερδίσει λίγο χρόνο.

Τον Δεκέμβριο του 1963 όμως η μητέρα μου ανέβηκε σε ένα λεωφορείο και έφυγε μόνη της για το σπίτι των γονιών της, όπου στις 11 Ιανουαρίου 1964 γέννησε την Teresa.

Όταν γεννήθηκε η Teresa και το νέο κυκλοφόρησε στην οικογένεια, οι συγγενείς περίμεναν εβδομάδες πριν πάνε να τη δουν.

Αυτό πλήγωσε την περηφάνια της ως γυναίκας και την οδήγησε να πάρει μια απόφαση για το μέλλον.

Η σχέση της με την πεθερά και την κουνιάδα της δεν θα ήταν ποτέ ξανά η ίδια.

Ο θυμός έμεινε, συγκρατημένος πίσω από τα μάτια της.

Στο μεταξύ, η αίτηση μετάθεσης ακολουθούσε τον δρόμο της, και τον Μάιο του 1964 ο πατέρας μου έλαβε το δεύτερο πασχαλινό του δώρο.

Η μητέρα μου περίμενε κι άλλο παιδί.

Reggio Calabria – 1964

Τον Σεπτέμβριο του 1964 η μετάθεση από την εταιρεία ήρθε επιτέλους, και μετακόμισαν στο Reggio Calabria.

Η ειδυλλιακή σχέση που περίμενε να έχει με τη μητέρα της όμως δεν ήρθε ποτέ. Η μητέρα της ήταν αυταρχική και δεν παραχώρησε ποτέ σε κανέναν την εξουσία ή το κύρος της. Ο πατέρας της ήταν ο μόνος που την κανάκευε και της έκανε όλα τα χατίρια, και όλα όσα έκανε από εκεί και πέρα εξαρτήθηκαν από εκείνον.

Ήταν 21 Φεβρουαρίου 1965.

Γήπεδο ποδοσφαίρου.

Reggina εναντίον Cosenza.

Ο πατέρας μου και ο θείος μου ήταν στην εξέδρα, όταν ο εκφωνητής ανακοίνωσε ότι κάποιος Vincenzo Frega καλείται στην είσοδο για ένα επείγον μήνυμα.

Νόμισε ότι ήταν αστείο και έμεινε στη θέση του.

Ύστερα ήρθε η δεύτερη ανακοίνωση:

«Vincenzo, δεν μπορούμε να σταματήσουμε τον αγώνα, αλλά ούτε και τις ωδίνες της γυναίκας σου. Θα σε πείραζε να πας σπίτι; Γεννιέται ο γιος σου».

Όλοι γέλασαν.

Αμήχανος, έκανε πως δεν ήταν αυτός.

Ήρθα στον κόσμο με την ευλογία του πατέρα μου.

«Ήθελες γιο και ήρθε. Αυτός όμως θα είναι ο σταυρός της ζωής σου».

Ειδοποιήθηκαν όλοι αμέσως και κατέφτασαν σαν να ήταν οι Τρεις Μάγοι.

Η γέννηση ενός γιου θεωρούνταν γεγονός που εξασφάλιζε τη συνέχεια του ονόματος της οικογένειας, όμως κανείς δεν σταμάτησε ποτέ να σκεφτεί ότι ένας άντρας χωρίς γυναίκα είναι ατελής.

Θα περνούσα τα επόμενα εξήντα δύο χρόνια εξηγώντας το.

Άλλωστε, καλύτερα ο Σταυρός παρά το σφυροδρέπανο.

Μου αρκούσε για να καταλάβω τον συνάδελφό μου πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και να ξέρω πώς μπορεί να είναι τα πράγματα εκεί πάνω.

Reggio Calabria – 1965

Η Gianna είναι μόλις δεκαεννιά χρονών.

Έχει δύο παιδιά, έναν άντρα που δουλεύει για τη Gillette και καμία απολύτως διάθεση να γίνει νοικοκυρά.

Οι κανόνες του σπιτιού έχουν ήδη οριστεί.

Ο μισθός και όλες οι παροχές της εταιρείας περνούν από τα χέρια της.

Ο πατέρας μου ζει με τις αποζημιώσεις εξόδων της Gillette, γιατί δουλεύει συνέχεια και δεν κάθεται ποτέ να ξύνει τ' αρχίδια του.

Αρχίζει να παρακολουθεί τις αγορές συναλλάγματος, γιατί κάθε μήνα ο πατέρας μου κερδίζει έναν διαγωνισμό πωλήσεων στην Ιταλία και τα κεντρικά του Μιλάνου στέλνουν χρυσές λίρες ως βραβεία.

Ύστερα ο διευθυντής πωλήσεων στέλνει στο σπίτι μια ολόκληρη κρεβατοκάμαρα.

Αληθινό ξύλο οξιάς.

Ενσωματωμένα κρεβάτια.

Στρώματα.

Μαξιλάρια.

Κουβέρτες και παπλώματα.

Καλοκαιρινά σεντόνια και χειμωνιάτικα σεντόνια.

Όλα σχεδιασμένα σε ένα μοναδικό στυλ που αφήνει τους ανθρώπους άφωνους κάθε φορά που διηγούνται την ιστορία.

Εκείνη όμως φοβάται.

Δεν βλέπει σταθερότητα.

Και ποιος μπορεί να την κατηγορήσει;

Την Παρασκευή το βράδυ, μόλις ο πατέρας μου περνά την πόρτα, του λέει:

«Έχω δύο παιδιά. Θέλω καινούριο αυτοκίνητο».

«Μα δεν έχεις δίπλωμα οδήγησης. Πώς θα το οδηγήεις;»

«Αύριο θα μου αγοράσεις καινούριο αυτοκίνητο. Θέλω ένα Simca 1000. Πεντάπορτο».

Κανείς δεν μπορούσε να τη συγκρατήσει.

Αν το είχε δοκιμάσει κανείς, η ζωή θα γινόταν κόλαση.

Η καλύτερη λύση ήταν να πάει την επόμενη μέρα στην αντιπροσωπεία, να γράψει μια επιταγή για ένα εκατομμύριο οκτακόσιες χιλιάδες λιρέτες, να βγάλει την ασφάλεια και να της δώσει τα κλειδιά.

Αποδείχτηκε η σωστή απόφαση.

Δώδεκα μέρες αργότερα είχε δίπλωμα οδήγησης.

Κανείς δεν ανακάλυψε ποτέ πώς τα κατάφερε.

Στο μεταξύ, ο πατέρας της είχε όλα τα ακίνητα όπου στεγαζόταν το ραφείο της μητέρας της.

Είχε αδυναμία στην αγαπημένη του κόρη.

Χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτά.

«Μπαμπά, κάνε μου χώρο στο ραφείο της μαμάς. Μέσα σε έξι μήνες ανοίγω ένα μαγαζί με νήματα και είδη ραπτικής».

Οι δυο τους ήρθαν σε συμφωνία.

Με λίγες μόνο κινήσεις, ο παππούς μου μετέφερε τη γυναίκα του σε χωριστό χώρο και παραχώρησε στην κόρη του δύο ανεξάρτητα μαγαζιά με βιτρίνα.

Γύρισε σπίτι και είπε στον πατέρα μου ότι χρειαζόταν τρία εκατομμύρια λιρέτες.

Και ότι έπρεπε να ζητήσει τα χρήματα από τους γονείς του με τη δικαιολογία ότι ήθελαν να αγοράσουν σπίτι.

Ο πατέρας μου έπαιξε το παιχνίδι.

Τα χρήματα ήρθαν.

Ήρθε και η ταμπέλα πάνω από το μαγαζί:

LANA BBB DI GENNY

Χρειαζόταν όμως και δημοτική άδεια λειτουργίας, και δεν την είχε.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960, η γραφειοκρατία δεν ήταν ακριβώς αποτελεσματική.

Ήταν ένα τούνελ που ζούσε μέσα στην πολιτική και ταξίδευε μέσα από την πολιτική.

Εκείνη τη Δευτέρα το πρωί ζήτησε από τον πατέρα μου να πάρει μια μέρα άδεια και να μείνει σπίτι μαζί μας.

Ύστερα έφυγε.

Σαν άνεμος που φυσάει πάνω από την έρημο.

Τον νιώθεις να κινείται, αλλά δεν έχεις ιδέα από πού στον διάολο ήρθε.

Πήγε στο δημαρχείο.

Εκεί βρήκε έναν υπάλληλο που κόντευε να της γελάσει
κατάμουτρα όταν ζήτησε την άδεια.

Το επόμενο που έμαθε ο κόσμος ήταν ότι τον είχε αρπάξει από τα
πέτα του σακακιού, τον είχε τραβήξει μισό έξω από το
παραθυράκι του γκισέ και πέντε άνθρωποι προσπαθούσαν να την
τραβήξουν από πάνω του.

Στο μεταξύ, έτυχε να περνά από εκεί ο δήμαρχος.

Τον έλεγαν Pietro Battaglia.

Αργότερα θα υπηρετούσε αρκετές θητείες στο ιταλικό
Κοινοβούλιο.

Παρακολούθησε τη σκηνή, πήρε τη μητέρα μου από το μπράτσο
και την κάλεσε στο γραφείο του.

Δέκα λεπτά αργότερα βγήκε κρατώντας μια εμπορική άδεια
Πίνακα XV.

Για να είμαστε σαφείς, ήταν το είδος άδειας που χρειαζόταν στην
Ιταλία για να ανοίξεις υπεραγορά — το ανώτατο επίπεδο, συνήθως
αδύνατο να το πάρεις χωρίς πολιτικές γνωριμίες.

Η επιχείρηση απογειώθηκε.

Οι αντιπρόσωποι πωλήσεων έκαναν ουρά απ' έξω.

Κάποια στιγμή ένας συνάδελφος είπε στον πατέρα μου:

«Ξέρεις, υπάρχει μια καταστηματάρχισσα στο Reggio Calabria
που τα βάζει δύσκολα σε κάθε αντιπρόσωπο».

Κι ο πατέρας μου απάντησε:

«Ναι, το ξέρω. Πολλοί μου έχουν μιλήσει γι' αυτήν».

Ποτέ όμως δεν είπε ότι ήταν η γυναίκα του.

Το μαγαζί απέκτησε δική του ζωή.

Ερχόταν κόσμος από κάθε γωνιά της πόλης για να ψωνίσει εκεί.

Η γυναίκα που άρπαζε τους άντρες από τα πέτα και τους κοπανούσε στον τοίχο.

Δημόσιοι υπάλληλοι ή μαφιόζοι, λίγη διαφορά είχε.

Το όνομά της αντηχούσε σε όλη την πόλη.

Η γυναίκα του ANTPA ΤΗΣ GILLETTE.

Έλεγχος

Ένα πρωί, ένας οδηγός φορτηγού έκανε μια απρόσεκτη μανούβρα σε μια λεωφόρο της πόλης.

Το φορτηγό έπιασε την πόρτα του αυτοκινήτου της μητέρας μου και την ξερίζωσε.

Το κορνάρισμά της δεν έκανε καμία διαφορά.

Ο οδηγός δεν κατάλαβε ποτέ τι είχε συμβεί και συνέχισε τον δρόμο του, ενώ το αυτοκίνητο υπέστη σοβαρές ζημιές.

Τελικά σταμάτησε και κατέβηκε στον δρόμο φωνάζοντας ότι αυτές οι αναθεματισμένες γυναίκες δεν ξέρουν να οδηγούν.

Δήλωσε μεγαλόφωνα ότι οι γυναίκες θα έκαναν καλύτερα να κάθονται σπίτι και να μεγαλώνουν παιδιά.

Ύστερα, κοιτάζοντας ίσια στα μάτια τη μητέρα μου, που καθόταν στο τιμόνι, της εκτόξευσε βρισιές και απειλές με τον τρόπο ενός μαφιόζου.

Στο πίσω κάθισμα ήμασταν η αδελφή μου, τεσσάρων χρονών, κι εγώ, τριών χρονών.

Μας είπε να μην κουνηθούμε.

Ότι θα γύριζε αμέσως.

Δεν μάθαμε ποτέ τι ακριβώς έγινε έξω.

Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι ο μαφιόζος κατέληξε γονατιστός μπροστά στη μητέρα μου, να της φιλάει το χέρι και να ζητάει συγγνώμη.

Τις επόμενες μέρες, το μαγαζί γνώρισε μια εκπληκτική αύξηση πελατών.

Περνούσε τόσος κόσμος από την πόρτα, που ο πατέρας μου κάποια στιγμή ρώτησε αν έβαζε τα σωστά περιθώρια κέρδους ή αν απλώς χάριζε το εμπόρευμα.

Πριν καν προλάβει να καθίσει στο σπίτι, εκείνη του είπε:

«Αύριο πήγαινε στην αντιπροσωπεία της Fiat και αγόρασέ μου ένα άσπρο FIAT 124 Special, μηχανή 1400, τετράπορτο».

«Μα, Gianna», απάντησε ο πατέρας μου, «ξέρεις πόσο κοστίζει;»

«Τρία εκατομμύρια εξακόσιες πενήντα χιλιάδες λιρέτες.

Πληρώνεις εσύ τώρα. Όταν έρθουν τα λεφτά της ασφάλειας για το Simca, που δεν επισκευάζεται, θα σου τα επιστρέψω».

Αυτό αρκούσε.

Λιγότερο από δώδεκα ώρες αργότερα, το ολοκαίνουριο αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο απ' έξω.

Υπήρξε μόνο ένα σχόλιο:

«Μου λένε ότι αυτό το αυτοκίνητο το χρησιμοποιούν στην Καλαβρία για ληστείες, γιατί είναι γρήγορο και έχει καλή απόκριση. Τι το χρειάζεσαι;»

Τον κοίταξε σοβαρά και απάντησε:

«Θα δεις».

Κι όταν εκείνος έφευγε το πρωί για τη δουλειά, εκείνη ρωτούσε πάντα:

«Πού πας σήμερα; Πού θα φας μεσημεριανό;»

Εκείνος απαντούσε ότι μπορεί να βρισκόταν εκατόν είκοσι χιλιόμετρα μακριά.

Κι εμείς οι τρεις εμφανιζόμασταν εκεί απροειδοποίητα.

Εκείνος νόμιζε ότι ήταν αγάπη.

Εκείνη απλώς πρόσεχε την παρουσία της.

Ύστερα, για να μη χάσει τη συνήθεια, προσπάθησε να μεταφέρει το ίδιο σύστημα ελέγχου σε μένα.

Κανείς από τους δυο μας δεν κέρδισε ποτέ.

Ούτε εκείνη.

Ούτε εγώ.

Πίστευε ότι ο έλεγχος ασκείται με τις στερήσεις και με το ξύλο.

Το πρώτο είχε μικρή επίδραση πάνω μου, γιατί μετέφερα αμέσως τις ανάγκες μου σε κάτι άλλο, κι αυτό την τρέλαινε.

Το δεύτερο απλώς δεν το ένιωθα.

Δεν αντιδρούσα.

Δεν έκλαιγα.

Δεν έβριζα.

Είχα τον έλεγχο του πόνου.

Χρόνια αργότερα, αυτός ο ίδιος έλεγχος θα με βοηθούσε να ξεπεράσω άλλες δυσκολίες.

Πίστευε πάντα ότι ήμασταν ίδιοι.

Δεν δέχτηκε όμως ποτέ ότι ένα κομμάτι μου ανήκε στον πατέρα μου.

Κι εκείνος κέρδισε με τα έργα.

Και με τη σιωπή.

Στο πεδίο

Ένα τηλεφώνημα του διευθυντή περιοχής την Παρασκευή το βράδυ, αφού είχαν σταλεί τα εβδομαδιαία στοιχεία πωλήσεων, του έδωσε τροφή για σκέψη: η Αυτού Μεγαλειότης, ο διευθυντής πωλήσεων της Gillette Italia Raffaele Di Tullio, θα περνούσε τρεις μέρες μαζί του στο πεδίο, και η συνάντηση είχε οριστεί για τη Δευτέρα το πρωί στις 7:30 στο ξενοδοχείο Excelsior του Reggio Calabria.

Το πρόγραμμα της εβδομάδας περιλάμβανε επισκέψεις σε πελάτες σε όλη την πόλη και μερικές επισκέψεις στα γύρω προάστια. Επειδή ήταν ήδη μέσα Ιουλίου και όλοι ήξεραν πόση ζέστη μπορούσε να κάνει στην περιοχή, η μητέρα μου έβαλε ένα δεύτερο πουκάμισο στην τσάντα του, λέγοντάς του ότι πριν από το μεσημεριανό καλό θα ήταν να φρεσκαριστεί και να αλλάξει.

Έφτασε στο ραντεβού με πλήρη στολή: ένα άψογο μπλε κοστούμι, γαλάζιο πουκάμισο, γραβάτα και όλο τον σεβασμό που όφειλε στον άνθρωπο που τον είχε προσλάβει.

Ήταν μια μέρα με τρομερή ζέστη, και οι δύο άντρες μούσκεψαν στον ιδρώτα. Κι όμως, στις επισκέψεις, στο επίκεντρο κάθε συζήτησης δεν ήταν οι αριθμοί των πωλήσεων. Η κουβέντα γύριζε

γύρω από το αν ήταν ευτυχισμένος, πώς ένιωθε με την οικογενειακή του ζωή και πώς προσαρμοζόταν στην εταιρεία.

Την επόμενη μέρα ο πατέρας μου γύρισε για τη δεύτερη μέρα της επίσκεψης στο πεδίο. Είτε επειδή δεν διάβασε σωστά την κατάσταση είτε επειδή εμπιστεύτηκε υπερβολικά τους αριθμούς του, έκανε ένα λάθος. Εμφανίστηκε με το ίδιο κοστούμι, που, αν και στεγνό, είχε ακόμη ορατά ίχνη από τον ιδρώτα της προηγούμενης μέρας.

Ο Di Tullio τον κοίταξε για ένα μακρύ δευτερόλεπτο, δεν είπε τίποτα και ύστερα τον κάλεσε να καθίσουν σε ένα μπαρ για καφέ.

«Vincenzo», είπε, «η Gillette δεν πουλάει λεπίδες. Η Gillette πουλάει εμπιστοσύνη. Ένας άντρας βάζει κάθε πρωί μια λεπίδα στον λαιμό του μόνο αν εμπιστεύεται τον άνθρωπο που του την πούλησε. Και η εμπιστοσύνη αρχίζει από ένα καθαρό πουκάμισο».

Ο πατέρας μου δεν απάντησε. Κατάλαβε.

Εκείνο το βράδυ γύρισε σπίτι και είπε στη μητέρα μου ότι είχε δίκιο. Ξανά.

Δεν έκανε ποτέ το ίδιο λάθος δεύτερη φορά.

Την τρίτη μέρα, ο Di Tullio του έσφιξε το χέρι μπροστά στο Excelsior και είπε: «Θα πάτε μακριά. Γιατί ακούτε».

Εκείνο το μάθημα έγινε ο κώδικας της οικογένειας.

Η μητέρα μου έλεγχε ό,τι φαινόταν. Την άδεια, τα μαγαζιά, τα αυτοκίνητα, τα χρήματα.

Ο πατέρας μου έλεγχε ό,τι δεν φαινόταν. Το παράδειγμα, τη σιωπή, την αντοχή, την αξιοπρέπεια να εμφανίζεσαι άψογος ακόμη κι όταν ιδρώνεις αίμα εδώ και δύο μέρες.

Μου πήρε εξήντα χρόνια για να καταλάβω ότι αυτό είναι ένας γάμος.

Ένας άνθρωπος που αρπάζει έναν υπάλληλο από τα πέτα για να πάρει μια άδεια.

Κι ένας άλλος άνθρωπος που αλλάζει πουκάμισο σε μια δημόσια τουαλέτα για να μην ντρέπεται γι' αυτόν η εταιρεία του.

Ο ΓΑΜΟΣ GILLETTE

Ο γάμος δεν είναι υπόσχεση. Είναι λεπίδα.

Αν τη χειρίζεσαι με προσοχή, σου χαρίζει ένα καθαρό ξύρισμα κάθε πρωί για εξήντα δύο χρόνια.

Αν τη χειρίζεσαι απρόσεκτα, σου κόβει τον λαιμό.

Ο πατέρας μου και η μητέρα μου δεν έκοψαν ποτέ ο ένας τον άλλον.

Απλώς έμαθαν, μέρα με τη μέρα, να κρατούν μαζί τη λεπίδα.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂